

Maar buiten is het feest.

Er zijn maar twee plekken waar je niets kan overkomen. Wij hebben dat al jong geleerd. Helemaal veilig ben je óf weggeborgen in het donker, zodat geen mens je zien kan, óf in het volle licht van de schijnwerpers, waar niemand je kan missen.

Het is dat schemergebied daartussen, het leven van alledag, waarin je vogelvrij bent; de rest van de tijd, waarin je nooit weet of jou nou wel of niet te kijk staat, altijd onzeker vanuit welke hoekje nu weer zal worden bekeken. ‘Daarom is plankenkoorts zo’n tragische vergissing,’ zegt Zonne altijd. ‘Zolang alle ogen op je zijn gericht, kan juist niemand je iets maken.’

Verdwijnen of tevoorschijn komen, er is een moment geweest waarop wij moesten kiezen. Ik heb mij, zou je kunnen zeggen, toen onder haar rokken verstopt. Zij heeft zich over mij ontfermd, mij afgeschermd. Zonne is voor me gaan staan om alle blikken op te vangen.

Als een vogel in het nauw heeft zij haar veren opgezet, oogverblindend. Dit was voor ons de enige manier. Wij dachten dat dit voor altijd zou zijn. Het is ook al die jaren goed gegaan. Tot nu.

*Bron: “Maar buiten is het feest” van Arthur Japin
Uit: de dyslexie vriendelijke uitgave van Bruna
Lettertype: Dyslexie Regular size: 10*